

EL 9 NOU

Aquest diumenge, el recorregut que uneix Granollers, les Franqueses i la Garriga serà una altra vegada la festa de l'atletisme popular. La celebració de la vint-i-tresena edició de la Mitja Marató tornarà a omplir els carrers i la carretera de milers d'aficionats a l'atletisme, sigui corrent la cursa o animant els atletes. En total, se n'esperen més de 5.000, un rècord més d'aquesta prova matinal ja clàssica de principis de febrer que organitza l'Associació Esportiva la Mitja que

La complicitat de tots en la Mitja

presideix Toni Cornellas.

Perquè aquesta prova de fons té molts altres rècords que li donen una nota molt alta: porta atletes de primera línia, aquest any per exemple, repeteix Samuel Wanjiru, ara campió olímpic als Jocs de Pequín. Un altre: la Mitja ha aconseguit recentment el lloc més alt en el

rànquing estatal que elabora la Federació Espanyola d'Atletisme, que la reconeix com a la millor mitja marató de l'estat. Un altre rècord: portar tants atletes populars i que quedin tan contents com queden és un exponent més de la qualitat organitzativa d'aquesta matinal atlètica.

Rere de qualsevol esde-

veniment exitós, sigui social, cultural, esportiu o de qualsevol mena, hi ha una organització que treballa intensament i amb il·lusió, en aquest cas l'Associació Esportiva la Mitja. Però com no es cansa de repetir en Toni Cornellas, aquesta cursa seria impossible sense el concurs i la complicitat

de la societat civil que hi col·labora esperant ben poc a canvi. Hi ha la implicació directa de prop de sis-cents voluntaris, de serveis mèdics que hi treballen, de policies locals i mossos d'esquadra, de brigades d'obres municipals... I d'importants esportistes que amb el seu ajut econòmic o amb espècies han anat portant aquesta Mitja no solament a ser la número u de l'estat, sinó probablement també d'Europa. Només amb la complicitat de la societat civil i amb la il·lusió de tots es poden fer coses així.

'L'escola contra el món'

Jordi Sedó

www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Poques vegades tenim la sort de gaudir, com en aquesta ocasió, de la publicació d'un assaig sobre educació que posi realment el dit a la nafra, que sàpiga escollir els temes que són veritablement cabdals i que, alhora, sigui capaç de tractar-los adequadament, sense caure en la ingenuïtat ni en la cotilla del que és políticament correcte. I el llibre que ha publicat darrerament Edicions La Campana, *L'escola contra el món*, de Gregorio Luri té la virtut de conjuminar totes aquestes qualitats.

L'autor, un docent experimentat en diversos nivells educatius, recentment jubilat i amb un notable coneixement del funcionament dels diferents sistemes escolars europeus, comença avisant que el seu no és un llibre que persegueixi fomentar el debat, cosa que ja és, per si mateixa, una excepció d'agrair tractant-se del tema educatiu, on tot es debat mil cinc-cents vegades sense arribar mai a cap conclusió pràctica que tingui un cert caire de definitiva, si més no a mig termini; perquè del que es tracta és de marejar la perdiu tant com sigui possible i de deixar les coses com més obertes millor perquè ningú no se'n senti exclòs i tothom tingui la sensació que la seva opinió també compta. Luri ens etziba ja a la pàgina 14: "Déu me'n guard de fomentar més debats encara! Si a l'ensenyament n'hi ha per donar i per vendre! En el món de l'educació s'ha generalitzat el vici del debat".

I, efectivament, el llibre és simplement un exercici de sinceritat i un intent de posar de manifest tota una sèrie de defectes endèmics de l'escola actual que vol avisar-nos de la necessitat de donar un cop de timó que faci començar a bandejar d'una vegada tota una sèrie de tòpics a l'ús, inèrcies, prejudicis i pràctiques de tota mena que constitueixen un llast que frena la bona marxa de l'aparell educatiu del nostre país i li impedeix avançar cap a models que ens permetin equiparar-nos amb països del nostre entorn que gaudeixen d'un nivell òptim.

Luri ens parla del lloc que ha d'ocupar l'escola, que ha de ser, segons l'autor, un pont entre la família i la societat; un pont, però, que generi confiança perquè si la societat no confia en l'escola, difícilment podrà exercir el seu rol amb l'autoritat suficient com per a tenir el grau òptim d'incidència en els joves ni l'autonomia suficient com per a no haver d'estar pendent dels judicis que genera la seva activitat.

Especialment lúcida i de lectura imprescindible és el capítol 4, "La situació a Catalunya", on l'autor, al llarg de 33 pàgines magistrals, fa un veritable repàs a la majoria de tics, fílies, fòbies, tòpics, inseguretats, inèrcies, mancances, excessos i confusions que, al llarg dels darrers anys s'han fet presents a la vida de l'escola al nostre país i que encara avui continuen condicionant-ne l'activitat i, fins i tot, la mateixa concepció col·lectiva de la institució.

"*L'escola contra el món* és una crida a l'esperança" podem llegir a la contracoberta del llibre. Efectivament, malgrat el seu to crític, l'autor creu fer-

mament en l'escola i creu que ens hi hem de posar immediatament per tal de redreçar allò que no funciona bé, que és molt, i molt important. El to del llibre no és mai ni agre ni destructiu, sinó que es limita a denunciar allò que cal modificar, argumentant-ho i oferint-hi solucions generals que es presumeixen viables per poc que es reflexioni sobre cada un dels aspectes que van desfilant al llarg de les pàgines del llibre. "L'optimisme és possible -diu Luri a l'última pàgina-; és factible recuperar la confiança de l'escola en ella mateixa. Ser un bon mestre no és fàcil. Tampoc ser un bon alumne o un bon pare. Mai no tindrem una escola perfecta, un govern perfecte, unes famílies perfectes, uns mestres perfectes, uns alumnes perfectes o unes instal·lacions i equipaments perfectes. Però el nostre objectiu no ha de ser trobar un paradís pedagògic, sinó trobar-nos entre els països i regions més ambiciosos [sic]" I, a continuació rebla: "Per si no hagués quedat prou clar, [...] aquest és un llibre d'amor a l'escola".

Efectivament, doncs, un llibre d'amor a l'escola i un llibre que no podem deixar de llegir atentament tots aquells que avui ens dediquem a la docència; i llegir-lo, a més, amb l'esperit obert, disposats a no trobar-hi els tòpics que estem acostumats a sentir, sinó una crítica contundent, però feta des de la voluntat de construir i d'aportar alguna cosa positiva al nostre malmès sistema educatiu.

La feina que fem els docents és tan important... tant...!, que no podem permetre'ns continuar ignorant la desconfiança amb què se la mira la societat.

EL BLOC

A FUMAR AL CARRER

Joancarles Arredondo

Cap de redacció d'EL 9 NOU
economia@gra.el9nou.com

PLACES

L'Associació Cultural feia la setmana passada una nova aportació constructiva sobre el disseny de la ciutat. Al voltant del "pessic" que el col·lectiu Granolleig ha fet sobre la inqüestionable mutació de Granollers en un desert de persianes abaixades al voltant de les nou del vespre, es plantejaven propostes per enriquir la vitalitat social a la ciutat.

Des d'un plantejament constructiu es desgranaven determinades propostes, en molts casos relatives a la complicitat del teixit social, encara que apareixia algun apunt sobre la incidència de l'urbanisme en el foment de la vitalitat social que es reivindica. Perquè també l'urbanisme ha contribuït al badall col·lectiu. A Granollers, i tret d'excepcions, les places són lluny de complir la seva missió de punt de trobada. Històricament, s'han fet actuacions en aquests espais urbans amb resultats que no és atrevit qualificar de qüestionables.

Ara hi ha una nova oportunitat. Amb la reforma de

la carretera, espais centrals com les places de la Corona, Maluquer i Salvador (o de Can Sínia) i Perpinyà (o dels Porcs) veuran modificada la fesomia. És d'esperar que per bé. Però, encara que de vegades sembli que no és així, més enllà del centre hi ha vida, també és el torn d'una de les places més oblidades: la de Jacint Verdaguer (o de la Muntanya). Seria desitjable que, per una vegada que hi ha una inversió urbanística al massa sovint oblidat nord de la ciutat s'aprofiti per dotar de dignitat un espai condemnat a ser el pati del darrere de gran centre. Un exemple: els comerciants demanaven un canvi de sentit de circulació amb un argument sòlid: que en comptes de ser una via de sortida, sigui d'entrada. El corró de la majoria absoluta ha imposat el seu implacable criteri.

AL·LEGACIONS REBUTJADES

El criteri implacable del corró de la majoria absoluta també ha passat per sobre de les aportacions del petit comerç al sempre necessari debat sobre les polí-

tiques a aplicar a la ciutat. Totes les al·legacions presentades contra el Pla d'Orientació d'Equipaments Comercials de l'Ajuntament han estat rebutjades. Totes. La majoria socialista ha decidit fer seves les tesis més liberals. La defensa d'aquest liberalisme ha portat a desertitzar ciutats en comunitats com València o Madrid, amb governs de color conegut. L'equilibri entre liberalisme i proteccionisme hauria estat una fórmula, però les majories absolutes són com són.

OPOSICIÓ

En l'afany de fer-se visible, l'oposició ha atacat el govern pel flanc més demagògic: els mitjans de comunicació públics. Qüestionable o no la política comunicativa del govern, triar aquest cavall de batalla és el que els francòfons en diuen *déjà vu*. Si la crítica ferotge es queda en els mitjans de comunicació, l'oposició corre el perill de perpetuar-se fora del govern.